

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 35. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 29 Augusti 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Triumfbågen i Cherbourg.

Trädgårdsföreningens park.

Vår genialiske Gunnar Vennerberg sjunger i sina Upsalasånger om den nyskapade promenadplatsen invid Fyrisån:

"Här invid ån, der du ser promenaden,
Betade fordom några magra fän."

Dessa ord kunna äfven tillämpas på Göteborgs inbjudande promenadplats invid Fattighusån eller det s. k. Trädgårdsföreningens fält. Äfven här var ännu för sexton år sedan endast en ängs- och betesmark, hvilken upptog alldeles samma terräng, som nu Trädgårdsföreningens park. Platsen kallades då *Segerlinds äng*, efter en herr Segerlind, som på den tiden arrenderade denna mark, dit man ifrån Hamngatan inkom öfver en smal spång på samma plats, der bron nu är belägen.

Hvilken himmelsvid skillnad mellan ifrågavarande lokal nu och då! I de åren fanns der knappast ett enda träd, med undantag af några magra pilar invid Fattighusån eller Vallgrafven; derinnanför såg man blott en något kuperad, skoglös utmark, hvarest en och annan liten kulle höjde sig, en och annan liten dam med "vindlösa vågor" låg utbredd.

Hvilken af den tidens ungdom, kände icke till "Segerlinds dammar"; der skulle man ja allra först pröfva skridskoisen; men om sommaren var Segerlindska ängen en tummelplats för andra glada lekar. Der hade man då bollkastning; der lekte man "Rymningar och fasttagare."

Till den nu så ståtliga Nygatan fanns

då icke den ringaste tillstymmelse; stadens fästningsvall intog dess plats och stupade brant ned emot sin graf, hvarföre man här äfven hade en badplats, som rätt flitigt besöktes. Djupaste stället i Vallgrafven ansågs vara emellan en stor pil inpå Segerlinds äng samt ett å motsatta stranden utskjutande skarpt hörn af vallen. Man kallade denna del af Vallgrafven "Pilhålan," och det var ett af de unge simmarnes vanliga experimenter, att ifrån vallen hoppa i vattnet och simma öfver till den stora pilen. Dock fick mer än en yngling härvid sätta till lifvet; ty Pilhålan hade en djup lerbotten, der man lätt fastnade med fötterna och sedan svårigen kunde taga sig upp igen.

Men "evigt kan ej bli det gamla." Göteborgs invånare, som länge nog nöjt sig med de promenadplatser, som erbjödös i Brunnsparken och Gamla alléen, hade redan, hufvudsakligen genom afl. kommerserådet *O. Wijks* försorg, erhållit en ny och utmärkt vacker promenad i Nya alleen, der man på en sträcka af 3,000 alnar, eller ända ifrån Stampgatan till Masthuggstullen, snart vandrade i skuggan af de täckaste löfträd. Denna anläggning hade väckt hägen för ännu mera i den vägen, och då år 1842 en summa af 5,000 rdr bko blifvit af afl. stadsmäklaren *Thomé* skänkte samt 1,500 bko genom aktier tecknade, för anläggandet af ett trädgårdsfält, biföll stadens magistrat den 26 Maj nämnda år, att Segerlindska ängen skulle kostnadsfritt upplätas till en

sådan anläggning, der åtskilliga slags träd, köksväxter och blommor skulle odlas och för ändamålet nödiga byggnader uppföras.

Allt detta skulle så anordnas, att man der äfven finge en behaglig promenadplats, hvarjemte man också hade för afsigt, att härmed förena en läroanstalt för blifvande trädgårdsmästare, — ett förslag, hvilket dock ännu icke kunnat komma till stånd.

Magistraten biföll dessutom, att 5,000 bko, skulle, alltefter som de kunde behöfvas, ur stadskassan utbetalas, sedan Trädgårdsföreningen, som hos magistraten först framställt förslaget, af egna medel använt allra minst 16,500 rdr, hvarför utan stadskassan skulle under 10 år till Föreningen årligen utbetala 1,000 rdr bko, mot vissa förbindelser å oftanämnda Förenings sida.

Bland dem, som, utom stadsmäklaren *Thomé*, ifrigast bidragit till den vackra idéens realiserande, må här nämnas de båda doktorerna *P. C. Westring* och *C. W. Hultgren*, hvilken sednare för närvarande är Trädgårdsföreningens ordförande.

Frampå hösten 1842 sattes plogen för första gången på Trädgårdsföreningens fält, hvarefter båda de påföljande åren till större delen upptogos af utdikning och gräfning samt gångars anläggande.

I slutet af 1844 hade man till föreståndare för anläggningen antagit en dertill fullt vuxen person, Herr *C. F. Liepe* från Berlin, och under nästföljande år börjades nu den egentliga planteringen. Ett

till dem, som ledo, tvättade den lidandes sår och gaf den hungrige föda, oaktadt hennes stränge man vredgades deröfver. Han mindes sägen om henne, huruledes, då hon kom med den fullpackade korgen, i hvilken var vin och mat, och hennes man, som bevakade hennes steg, trädde fram och vredgad frågade, hvad det var hon der bar, hon då i förskräckelsen svarade, det är rosor, som jag plockat i trädgården, hvarvid han ryckte bort näsduken, som låg deröfver, och det undervirket då hade skett för den fromma qvinnan, att vinet och brödet samt allt det öfriga i korgen låg förvandladt till rosor.

Sålunda lefde helgonet i gamle Antons tankar, sålunda stod hon lifslifvande för hans matta syn, framför hans bädd i den ringa träboden i det danska landet. Han blottade sitt hufvud, såg henne in i de milda ögonen och allt rundtomkring var idel glans och rosor, ja dessa utbredda sig så doftande, han kände ett eget skönt äppelodot, han såg att det var ett blomstrand äppelträd, som sträckt sig utöfver honom; det var trädet, han med Molly hade planterat som liten kärna.

PEPPARSVENNENS NATTMÖSSA.

AF

H. C. ANDERSEN.

(Forts. fr. N:o 34.)

et var gråa, mörka dagar, och i boden, der ju rutorna icke voro af glas, blef det bara skymning och kolsvart natt. Gamle Anton hade på tvenne dagar alls icke lemnat sin säng, han hade ej krafter dertill: det svåra vädret derute hade han länge haft känning af i sina leder. Öfvergifven låg den gamle pepparsvennen och kunde ej hjälpa sig själf, kunde knappast räcka vattenkrukan, som han ställt bredvid sängen, och den sista droppen var också urdrucken. Det var icke feber, icke sjukdom; det var ålderdomen, som förlamade honom. Det var nästan som en ständig natt ikring honom, deruppe, der han låg. En liten spindel, som han icke kunde se, spände så förnöjsamt och troget ut sin väf öfver honom, som om der åtminstone borde vara litet nytt, friskt sorgflor, ifall den gamle tillslöte sina ögon.

Tiden var så lång och dödande enformig; några tårar hade han icke, ej heller någon smärta; Molly var alls icke i hans tankar, han hade en känsla af, att världen och dess tummel icke mera var hans, att han låg utanför den, att ingen tänkte på honom. Ett ögonblick tyckte han sig känna hunger och äfven törst, — ja han kände det; men ingen kom, att vederqvicka honom, ingen ville komma. Han tänkte på den, som försmäktade, han mindes huruledes den heliga Elisabeth, medan hon lefde här på jorden, hon, hans humbygds och barndoms helgon, den ädla hertiginnan af Thüringen, den högförnåma frun själf steg in i den fattigaste vrå och bringade den sjuke hopp och vederqvickelse. Hennes fromma gerningar framlyste i hans tankar; han mindes huru hon kom och talade tröstens ord

mindre orangeri blef då äfven anlagdt, hvarifrån de flesta växterna blifvit uppdragna, och nära intill detta uppfördes det nuvarande boningshuset.

Det stora orangeriet uppfördes år 1846 och kostade omkring 19,000 rdr; 1852 blef Victoria-huset uppfördt, der den sydamerikanska flodväxten *Victoria regia* för första gången blommade i Sverige.

Med oerhördt arbete och dito kostnader förkofrades snart den nya anläggningen så, att man der inom kort hade en den angenämaste promenadplats, man ville önska sig, och dertill en plats, der man egde den rikaste tillgång på träd och växter af de ädlaste och mest omvexlande slag.

Här såg man både inhemska och utländska (förnämligast amerikanska) ekar; lönnar, bland hvilka den här förut obekanta "Sockerlönnen"; flera björkarter, såsom "*Betula papyrifera*" och "*populifolia*"; s. k. blodbokar; silfverpopplar samt canadiska popplar med sina ovanligt stora blad; sydeuropeiska och nordamerikanska barrträd; siberiska ärtträd; flera slags askar, bland hvilka den lika graciösa som ståtliga "*Fraxinus excelsior lentissifolia*" och "*Aurea pendula*" med sina nedhängande, guldfärgade grenar, samt slutligen af rönnar den egendomliga "*Sorbus aucuparia pendula*" med sina hängande qvistar och sin ovanliga rikedom på bär.

Bland den ofantliga mängd törnrosbuskar *) som från blomsterrabatterna ut-

*) Af sådana lära i närvarande stund 500 olika slag finnas.

Och trädet fällde sina doftande blad ned på hans heta panna och svalkade den; de föllo på hans försmäktande läppar, och det var såsom styrkande vin och bröd; de föllo på han bröst, och han kände sig så lätt, tyckte sig så tryggt kunna blunda.

— Nu sover jag! — hviskade han sakta — sömnen gör godt! I morgon är jag kry och riktigt uppe igen! Ljudligt! ljudligt! Äppleträdet, som planterades i kärlek, ser jag i dess herrlighet!

Och han sof.

Dagen derpå, det var den tredje dagen som boden var stängd, och då snön ej yrade längre, gick grannen öfver till gamle Anton, som alls icke visade sig. Han låg död med sin gamla nattmössa tryckt emellan händerna. Den fick han icke på i kistan, han hade ju en till, ren och hvit.

Hvar voro nu de tårar, han hade gråtit? Hvar voro dessa perlor? I nattmössan blefvo de kvar, — de äkta gå icke af i tvätten — med mössan blefvo de gömda — de gamla tankarne, de gamla drömmarne, ja de blefvo ännu kvar i Pepparsvennens nattmössa. Önska dig icke den! Den skall göra din panna alltför het, komma

bredde sin vällukt, upptäckte man den fruktbara "*Hybride remontante*", hvilken af alla törnrosarter lemnar det största antalet blommor (den blommar nemligen 3 å 4 gånger). Till stor ögonfägnad såg man äfven Georginer i alla färgskiftningar äfvensom de praktfullaste stockrosarter.

Mellan de skuggrika gångarne eller buskagerna utbredde sig de allra täckaste gräsmattor, der och hvar prydda med täcka blomsterpartier, och lummiga bersåer i lokalens olika delar utgjorde lämpliga hviloplatser för de promenerande, till hvilkas bekvämlighet man äfven anbragt talrika bänkar och soffor.

De besökandes antal blef också allt större och större, och hvarje främling, som under de senare åren besökt Göteborg, måste ovilkorligen se "Trädgårdsföreningen", — han kunde ju eljest knappast säga sig ha sett Göteborg! Man lustvandrade med stigande förtjusning i den lika täcka som smakfulla anläggningen; man såg vackra grupper af glada barn fritt röra sig i det gröna; man såg snöhvita svanar stolt segla fram i sin dam; man gick under de ljufva aftnarne och såg månen spegla sig i ån eller Vallgraven; och man kände sig redan nu frestad att med fader Bellman utropa:

"Ä'ke det gudomligt, — — —

Gudomligt att beskåda!

Än de stolta stammar, som stå rad i rad.

Med friska blad!

pulsen att slå starkare, framkalla drömmar som äro, som om de vore verkliga; det erfor den förste, som fick den på, och det var ändå ett halft århundrade derefter; och det var borgmästaren sjelf, som satt med hustru och elfva barn välbergad i sitt hus; han drömde straxt om olycklig kärlek, fallissemang och knapp förtäring.

— Ha, hyad den nattmössan värmer! — sade han och ryckte den af sig, och der rullade en perla och återigen en, som klingade och lyste.

— Det är gikten; — sade borgmästaren — det gnistrar för mina ögon!

Det var tårar, gråtna för ett halfhundrade sedan, gråtna af gamle Anton från Eisenach.

Hvaroch, som sedermera tog den nattmössan på, fick mycket riktigt syner och drömmar, hans egen historia blef ett helt äfventyr, det blef många sådana och dem kunna de andra förtälja; nu ha vi berättat det första och här-efter är vårt sista ord: önska dig aldrig Pepparsvennens (den gamle ungarlens) nattmössa!

(S l u t.)

Än den lugna viken!

Ä'ke det gudomligt?"

Under de två sista åren har Trädgårdsföreningen utom sin ursprungliga hufvudriktning äfven fullföljt en annan, den nemligen att så småningom blifva en "*Jardines plantes*", der man jemte en mängd sällsynta eller vackra alster ur växtriket äfven kunde få se åtskilliga exemplar ur djurverlden.

Redan under de första åren af anläggningens tillvaro såg man der svanar och påfoglar, men 1857 införskrefvos åtskilliga andra djurarter, såsom guld- och silfverfasaner, perlhöns och Cochinchina-höns; och i år ha härtill ytterligare kommit turturefvor, en örn från Wermländske skogarne samt en ekorre, en hare och en igelkott, hvilka tre sistnämnde individer i fredlig ro lefva tillsammans i en bur.

Men oakadt alla dessa framsteg och all den belåtenhet, hvarmed allmänheten betraktat desamma, så har man dock redan länge funnit en brist, som förr eller senare borde afhjelpas, — vi mena bristen af en lokal, der några förfriskningar kunde vara att tillgå för de besökande.

Man har, kortligen sagdt, önskat att Gluntens sats "Här och der små krogar" äfven på denna plats måtte tillämpas, och under 1855—56 års somrar såg man också en tillstymmelse till något dylikt, ithy att der då i närheten af boningshuset stod ett tält uppslaget, der sådana förfriskningar som kaffe, the, limonad, sodavatten

Charad.

Ut mitt hela hvarje år
En talrik främlingskara går,
Att tiden glaatt förnöta,
Det är: att »helsan sköta.»

I deras krets man ofta ser
Rätt mången flig kavaljer,
Som sig en hälft vill söka,
Förstås — att kassan öka.

Och mången täck och fager mö,
Med kind som ros, med hals som snö,
Briljerar med behagen
— Tills någon blir betagen.

Mitt första fins i trakten der,
Mitt hela, som mitt andra är,
Kan nu du snart utleta,
Fast' du ej mer får veta.

Sveitzeripaviljongen i Trädgårdsföreningens park.

o. s. v., men inga spirituosa, tillhandahöllos allmänheten.

Men 1857 var det förbi med den herrligheten, och det enda, man då kunde få läska gommen med, var det friska källvattnet vid porten till Gamle alléen, eller litet frukt der eller vid de andra portvaktar-stugorna. Ultra-nykterismen, eller hvem det eljest kunde vara, hade utdömt icke blott de spirituösa dryckerna, utan äfven alla andra förfriskningar från Trädgårdsföreningen, och man fick således gå der och torka i solbaddet.

Men i år — ja, nu ha vi äntligen fått det vi så länge efterlängtat, en liten nätt sweitzeripaviljong, uppförd efter en ritning af löjtnant *Edelsvärd* och å en plats i den sköna parken, som gör den, som valt den, all heder.

Vi hänvisa här till hosföljande teckning.

Man ser der framför paviljongen den så kallade "Amazongruppen", en af galvaniseradt zink gjord efterbildning af professor Kiss' bekanta grupp framför museum i Berlin. I förgrunden stå några damer af "la haute volée"; två nyförlovade par gå, helt belåtna, der till höger; men i taflans bakgrund, nästan "*sub tegmine fagi*", sitta några män och läska sig med vin och bier.

Platsen ser ju också rätt inbjudande ut? Man känner der likasom en fläkt af den vidtbesjungna Djurgården, och när nu den vackra instrumentalmusiken från motsatta gräsplanen plötsligen stämmer upp en Bellmansmelodi, är det som om gamle

Fredman sjelf här hviskade i vårt öra:

"Bort med all ängslan, käraste själar,
Sitt ner på en stol!"

Och mången ser man också lyda kallelsen, medan andra, som ej älska människohvimlet, draga sig undan på någon af de angränsande sidogångarne. En af dessa öppnar sig straxt till höger om den plats, der vi å taflan se de lekande barnen; den för till den så kallade "Suckarnes grotta", en enslig löfsal, till hvilken blott en helt smal sidogång från den nyssnämnda leder. Denna är en ganska lämplig plats för sentimentala själar, hvilka der kunna i ostörd ro få sitta och se på månen samt sjunga Böttigers:

"Se redan silfverlampor brinna!"

Sålunda se vi huru här blifvit sörjdt för snart sagt allt — och likväl vänta vi ännu mycket mer af Trädgårdsföreningen. Der en stor förmåga en gång röjt sig, påräknar man gerna ännu större yttringar af dess skapande eller ordnande kraft.

Man torde således temligen allmänt önska en närmare förbindelse mellan Föreningens fält och alleerna; en utvidgning, vare sig åt Kungsparken eller Lewgrenska ängarne, på hvilka sednare en djerf drömmare i en ej aflägsen framtid velat se en hel Boulognerskog uppåt de angränsande bergen; men hvad man tycker snart nog böra kunna åstadkommas vore öppnandet af en väg för allmänna trafiken ifrån hörnet af Hamngatan och Nygatan, utefter Fattighusån fram till Nya alleens ändpunkt invid Stampbron.

Dock — Rom byggdes icke på en dag, och redan nu, medan vi gå och vänta på hvad som ytterligare skall komma, kunna vi i Trädgårdsföreningens park med allt skäl hafva de personer i tacksam hägkomst, som åstadkommit det vi der i närvarande stund ega.

Blandade Ämnen.

Ett rekommendationsbref till andra världen. I en manuskript-samling har man nyligen funnit ett fri-bref för paradiset, hvilket Jesuiterna i Gent år 1656 låtit förmå sig att utfärda, mot en summa af 200,000 gulden. Brevet är skrifvet på fransyska och lyder, enligt den noggrannaste öfversättning, sålunda:

"Vi undertecknade prester och verkliga andlige män betyga och lofva, såsom der-till fullt befullmäktigade i vårt sällskaps namn, att detta tager Juris kandidaten herr Hippolyte Braem i sitt synnerliga beskydd samt utlofvar att försvara honom mot hvarje helvetets angrepp, hvilket skulle kunna skada hans person, hans själ, hans egendom och lefnadsvilkor, och det vi för sådant ändamål vilja besvärja, hvarjemte vi vilja begagna oss af vår helige faders, denna ordens stiftares inflytande, så att nämnde herr Braem genom honom må blifva förestäld för apostlarnes furste, med den trofasthet och noggranhet, för hvilket vårt sällskap står i stor förbindelse hos honom. Till ett vittnesbörd härom vilja vi egenhändigt underteckna denna

baka varit begagnadt till skräpkammare, och hoppades att der kunna blifva oupptäckt.

Men snart började fienderna söka efter den rika arftagerskan, den de förträdesvis ville påträffa, och funno äfven hennes gömställe. Det glädjeskri, som förföljarne uppgåfvo då de fingo se henne, tillkännagaf detta för den förfärad, som i sin dödsångest tillslutit ögonen, alldeles som om hon derigenom kunnat undgå faran.

Den olyckliga hade gömt sig bakom en hop koffertar och brädstumpar, hvilka skilde henne från den våldsamma soldathopen. Men huru länge kunde väl denna förskansning skilja henne ifrån dem?

I sin förtviflan såg hon sig omkring efter ett försvarsmedel, hvarigenom hon kunde blifva i stånd att hålla fienderna tillbaka, tilldees hon uppnått fönstret, enär hon var besluten att hellre dö än utsätta sig för detta laglösa bands brutaliteter. Då föll hennes öga på en gammal, längesedan ej mer begagnad paraply, hvilken tillhört hennes far och var lika dammig som illa tilltygad af mal. Denne tillgrep hon och störtade sig emot fönstret i

EN GAMMAL PARAPLY.

BERÄTTELSE
FRÅN SPANIEN.

er man våra vanliga paraplyer uppspända öfver damers och herrars hufvuden, så finner man hos dem just ingenting poetiskt, och likväl hafva äfven de sina annaler både inom romantikens och legendens område.

Under den sista resningen i Spanien till förmån för Don Carlos gjorde man äfven ett angrepp emot markis de la S . . . s sommarpalats, hvares egare samtidigt i en annan del af landet vakade för drottningens sak. Hans dotter, enke-grefvinnan T . . . , befann sig med sina tjänare ensam i slottet.

Då man för henne omtalade fiendens aukomst, församlade hon alla de män, som kunde vara i stånd, att försvara hennes faders egendom. Men lät barrikadera dörrar och fönster samt vidtaga åtskilliga andra åtgärder, för att möta faran.

Hon blef dock öfverraskad, innan hon kunnat sätta sig i fullständigt försvarstillstånd, och af brist på förnödenheter tvungen att jemte sina försvarare gifva sig.

Fienden hade knappast ryckt in i slottet, förrän den också började begå excesser, hvilka föranledde grefvinnan till det beslut, att hellre dö, än falla i våldsvärkarnes händer.

Drifven ifrån det ena rummet till det andra och sökande efter en plats, på hvilken hon trodde sig kunna vara säker för sina fiender, tog hon stackars grefvinnan slutligen sin tillflykt till ett litet rum, hvilket sedan flera år till-

akt och dervid bifoga vår heliga ordens insegel. Gifvet i Gent den 19 Maj 1656. Undertecknad: François de Soglin, Rector vid Jesu sällskap, o. s. v."

Buonaparte i Röda hafvet.

Vid en af de utflykter, som Buonaparte företog under den egyptiska expeditionen, begaf han sig äfven en gång med många följeslagare till häst öfver Röda hafvet till Asien, och det nästan just på samma ställe, som Moses med sina Hebreer passerat, samt likasom denne under ebbsiden.

Men vid återresan hade man kommit att dröja för länge, natten inbröt och man förirrade sig från rätta vägen, under det att vattnet redan åter började stiga.

Plötsligen ropade då jägarne, som gingo i spetsen för tåget, att deras hästar måste simma; men i denna trängande fara räddade Buonaparte både sig och sina följeslagare genom kallblodig förslagenhet. Han lät hela den medföljande skaran bilda en krets, tre man hög, hvarefter alla måste rida åstad i den riktning hvar och en befann sig; de som derefter kommo i djupare vatten skulle genom rop tillkännagifva detta och blefvo då straxt återkallade, för att inslå en annan riktning, der detta ännu icke var fallet.

Sälunda återfann man slutligen rätta vägen och anlände vid midnattstiden till Suez, då vattnet redan steg ända upp till bringan på hästarne.

Underbara verkningar af kölden.

Många människor blifva genom samma ögonblick, som det hade lyckats den förfärligaste af hennes motståndare att arbeta sig igenom det hinder, som skilde honom ifrån henne. Då hon vid hans annalkande upplyfde den gamle paraplyn mot honom, uppgaf han ett gapskratt; men likväl verkade hans förvåning häröfver så mycket, att han tog ett steg tillbaka.

Men just i samma ögonblick var det som grevinnan sprang upp i fönstret och undkom soldaten, som redan grep efter hennes kläder.

I nästa ögonblick såg man henne störta ned.

Med ett utrop af häpnad rasade förföljarna fram till fönstret, öfvertygade om att få se den sköna grevinnans kropp ligga sönderkrossad på den stenlagda borggården.

Men den gamle paraplyn, som hon ännu hållit fast i sin hand, hade räddat henne från död och vanära. Under sjelfva fallet hade han gått upp, hade blifvit fylld af luft och sälunda fört henne oskadad ned på marken, hvarefter hon genast skyndade till slottsporten, under det att soldaterna, gripne af förvåning öfver denna händelse, hvilken förföll dem nästan som ett underverk, sågo efter

kölden allvarsamma och sorgsna; ja, det förekommer icke sällan att de tillochmed falla de bittraste tårar. Det finnes deremot exempel på människor, som af kölden blifva ytterst muntra och så länge de frysa skratta på det allra häftigaste. — Skriftställaren Mariotte berättar om en fransysk lärd, att han nästan hela vintren igenom ej talat ett ord, men om en annan deremot, att han vid inträffande köld blifvit särdeles retsam och ej lemnat någon människa i fred. Samme författare omtalar äfven att en person fått sitt hår bortfruset. Detta blef inom ett ögonblick snöhvitt. Det minsta vidrörande deraf smärtade honom, och följande vår afföll det åter såsom förtorkadt gräs.

Ett betydelsefullt tal. Niotalet spelar hos Kineserna en stor roll. Derutaf har man de många tornbyggnaderna i nio våningar, rikets indelning i nio kretsar, Mandarinernas nio klasser, de nio släktskapsbanden, de nio slags vördnadsbetygelserna man gör för kejsaren, de nio sätten att angripa en fiende och de nio sätten — att fly för denne.

Epigrammer. Förtal.

Om du förtalad blir — stor sak!

Det bör dig aldrig smärta:

Allt hvad som träffar på din bak,

Det träffar ej ditt hjerta.

Råd.

När dårarne tvista, så skall du ej gå

henne, utan att ens röra en fot till hennes förföljande.

Grevinnan fann under tiden en tillflyktsort i en koja, tillhörig en af godsets bönder.

Grevinnan är nu åter gift och lefver vid drottning Isabellas hof, der hon innehar en af de förnämsta platserna; men den gamle paraplyn befinner sig i den helige Isidors kyrka, der han, rikt utsirad med guld och perlor, hänger såsom ett tackoffer bakom Guds moders altare.

Hvarje år begifver sig grevinnan med sina barn till detta kapell, på den dag då hon undgick döden och vanäran; och den gamle paraplyn blir då uppspänd öfver den knäböjande gruppen, medan presten läser välsignelsen och klockan högtidligt ljuder till den heliga jungfruns och paraplyns ära; ty den förra var — så uppfattade den tacksamma grevinnan saken — hennes räddarinna, men den sednare det underbara medlet till räddningen.

I de katolska länderna har hvarje korporation ett heligt till patron — och den helige Medardus är paraply- och parasoll-makarnes skyddspatron. Att deras val fallit

Emellan, ty lätt kan i striden du fångas —
Det otacksamt är att som medlare stå
Emellan två vildsinta oxar, som stängas.

Surrogat.

"Den Gud ger en syssla, förstånd Han
ock ger!"

Stor opposition mot den satsen förspörjes;
Men gifver Han icke förståndet — hvad mer?
Med "fullmäktig" och ju rätt mycket
besörjes.

Sjusofvaren.

När solen i sin prakt på fästet skrider
Om morgonen, en herrlig Junidag
Och lif och lust hos andra menskor sprider,
Då sofver jag.

När qvällens guldmoln vestra himlen hölja
Och solen stupar uti hafvet se'n,
Att der sitt guldbeglänsta hufvud skölja,
Jag sofver än.

Först då en gång, när domsbasunen skallar
Och Herren uppå verdens sista dag
De "fromma" alla till sin himmel kallar —
då vaknar jag.

Humoristiskt.

Ett mikroskop, som vida öfverträffar alla andra, är människans öga, då detta blir riktadt på dess egen person och dess förtjenster.

Det bästa botemedel mot kärlek och melankoli är, enligt en arabisk läkares påstående, — Schackspelet.

Upplösning på Charaden i N:o 34:
Han-del.

just på honom tillskrifves, enligt legenden, följande tilldragelse. — En dag fram på sommaren befann sig Medardus jemte flera andra personer ute på öppna fältet, då ett häftigt regn plötsligen nedföll, hvilket ögonblickligen gjorde hans följeslagare genomvåta, hvaremot han icke allenast förblef torr, utan tillochmed ej visste att det regnade. En oerhördt stor örn sväfvade med utbredda vingar tätt öfver hans hufvud och skyddade den helige mannen för regnet.

Den helige Medardi kyrka i Paris egde före den stora revolutionen ett altare, hvilket paraply- och parasoll-makarnes skrå invigt åt honom. I Merciers beskrifning öfver denna kyrka berättas, att hon var märkvärdig för en besynnerlig paraply hvilken var uppsatt ofvanför den helige Medardi altare. Denna paraply var så konstruerad, att han på ett ögonblick blef uppspänd, hvarvid han erhöi en sådan vidd, att sex man beqvämt kunde stå derunder. Hopfälld bildade han en altarthimmel, hvilken ofvantill var prydd med strutsfjädrar.

Jakten, som öfverförde drottning Victoria till Cherbourg.

Härmed följer Romanbihaget: "Adepten," pag. 97—104.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 5 September.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.